

บทที่ 1

"ให้มันได้อย่างนี้สิ"

เจ้าของค่านับรีบชวยเท้าวิ่งเร็วๆ เมื่อน้ำใสๆ ที่มาพร้อมกับลมกระโชกแรง ไปรยสายลมมาอย่างไม่ให้ตั้งเนื้อตั้งตัว เมื่อพาร่างสูงระหงของตนก้าวเข้ามาได้ ร่มเงาของตึกสูงทันสมัยอันเป็นที่ทำงานได้ เธอก็จัดการปิดพรายน้ำซึ่งเกาะตาม ผมนุ่มหยักศกยาวสลวยทันที

แย่ชะมัด... เข้ามาทำงานวันแรกก็โดนรับน้องเปียกม้อลอมม้อแลกชะแล้ว ทิพกฤตาสำรวจสภาพตัวเองอย่างปลงตก โดยเฉพาะเมื่อเห็นชุดสูทสีเหลือง ครีมนี้อยู่เป็นหย่อมๆ

แทนที่จะดึงไปยังลิฟท์เพื่อขึ้นไปทำงานใหม่เหมือนกับพนักงานคนอื่น ซึ่งเริ่มทยอยเข้ามาในบริษัท น้องใหม่กลับตัดสินใจเดินดุ่มผ่านพอร์ทัลต้อนรับ ตรงไปทางด้านหลังของออฟฟิศโดยมีจุดหมายปลายทางเป็นห้องน้ำก่อน

นี่มันวันแรกของการทำงาน เธอไม่ยอมยกให้คนที่แผนกแม่แต่คนเดียวยังเห็น สภาพเหล่านั้นๆ ลูกหมาตักน้ำแบบนี้นี่นะ

หญิงสาวผลอย่นจมูกลงให้กับภาพสะท้อนบนผืนกระจกกว้าง มือเรียวยาวทั้งสองสาละวนกับการจัดแจงแต่งปรุงรูปร่างหน้าตาและเสื้อผ้าให้ใกล้เคียงกับสภาพก่อนออกจากบ้านให้มากที่สุด ถอนหายใจให้คนในกระจกเป็นครั้งสุดท้าย

หลังเก็บผ้าเช็ดหน้าสีครีมผืนบางลงในกระเป๋าสะพายของตน ทิพกฤตาก็หมุนตัวออกจากห้องน้ำที่มีเธอครอบครองแต่เพียงผู้เดียว หากไม่ทันที่ขาคู่ยาวเรียวยาวจะก้าวพ้นจากบริเวณนั้น หญิงสาวก็ต้องชงกเมื่อสายตาสะดุดเข้ากับภาพที่บังเอิญตัวคมองออกไปเห็นเสียก่อน

ประตูด้านหลังของตึกออฟฟิศเปิดออกกว้าง ทอดออกไปเห็นบ้านจัดสรรขนาดกลางตั้งเรียงรายไปจนสุดขอบซอยไม่ใหญ่ไม่เล็กแห่งนี้ ถัดไปไม่กี่ไกลจากตำแหน่งที่เธอยืนอยู่นัก เป็นสนามหญ้าสีเขียวเล็กๆ มีตัวบ้านสีเหลืองหม่นปิดรั้วดูเงียบเหงาเป็นฉากหลังอยู่ห่างออกไป

บนผืนหญ้าที่มีไม้ใหญ่ยืนปกคลุมกันสายฝนได้บางส่วนนั้น ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอมเทาสะอาดตา มีสูททำงานสีเข้มวางอยู่ข้างๆ กำลังนั่งชันเข่าสบายๆ มองดูเจ้าชายนุ้ยไซส์เอสกับไซส์เอ็มกินนมในงานพลาสติกอย่างเอร็ดอร่อย แม้จะอยู่ห่างออกมา หากทิพกฤตาก็โดนดึงดูดให้เข้าไปยืนอิงแอบใกล้ประตู ก็ราวสัมผัสได้ถึงความนุ่มนวลอ่อนโยนจากเจ้าของมือใหญ่ที่กำลังลูบหลังเจ้าสองตัวอย่างแผ่วเบา รอยยิ้มบางๆ ซึ่งผุดขึ้นบนใบหน้าคมสลับกับคำพูดเบาๆ ที่แม่เธอไม่ได้ยิน แต่วิธีการที่ชายหนุ่มคนนั้นแสดงต่อเจ้าเหมียวทั้งสองบอกทิพกฤตถึงความรักความห่วงใยได้อย่างดี

ใครกัน แต่งตัวเสียโก้เชียว แต่กลับนั่งเล่นให้อาหารแมวอย่างกับเด็กๆ
บอกตัวเองอย่างนั้น หากริมฝีปากอิมสวยก็แย้มออกกว้างกับภาพที่ดูขัดแย้งเบื้องหน้า

หนุ่มออฟฟิศมาดเท่...กับเจ้าเหมียวตัวร้าย!

นั่นปะไร...ไม่ทันขาดคำ เจ้าตัวสีขาอมล้มนก็ออกฤทธิ์เสียแล้ว แทนที่จะกินนมในงานอย่างรักสงบ กลับก่อกวนร้าย เอาขาตัวเองปิดจานเล่นจนนมหกใส่เจ้าไซส์เอสเสียชุ่ม ร้อนถึงเจ้าของมือใหญ่ต้องรีบคืบเจ้าขนขาวมีจุดสีโก้กระจายทั่วตัวขึ้นมา ก่อนมันจะจมทะเลน้ำนมต่อหน้าต่อตา หน้าคมเข้มนั้นเหินน้อยๆ รีบเบือนหลบพัลวันเมื่อโดนสับด้น้ำนมใส่กระจายไปทั่วหน้า เจ้าตัวดีร่วงผลุงลงจากมือชายหนุ่ม ครางเมี้ยวยาวราวกับจะปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา เมื่อเห็นมือของคนที่มันเพิ่งเล่นสงกรานต์น้ำนมด้วยหมาดๆ ชี้น้ำอย่างคาดโทษ

แม้จะยื่นมือไกลออกมา หากหญิงสาวผู้กำลังแอบมองอยู่ก็อดหัวเราะเบาๆ

ไม่ได้กับภาพชายหนุ่มยกแขนเสื้อเช็ดเช็ดหน้าอูตลุด ก่อนที่คนตัวใหญ่จะ
ขมวดคิ้วยุ่ง ถอนหายใจเฮือกใหญ่ใส่หน้าเจ้าตัวยุ่งทั้งสองไซส์ซึ่งก้าวถอยห่าง
จากชายหนุ่มไปเล็กน้อย ดวงตาโตแป้วสกับดวงตาคู่คมกล้าอย่างจะหยิ่ง
อารมณ์ กลั้วๆ กลั้วๆ ที่สุดความรู้สึกหลังก็เป็นฝ่ายชนะ เท้าปุ่ยค้อยๆ คืบเข้า
ใกล้ชายหนุ่ม ผู้ส่ายหน้าน้อยๆ อย่างอ่อนใจ หากก็อดใช้มือใหญ่ทั้งสองข้าง
ลูบหัวเล็กๆ นุ่มๆ อย่างเอ็นดูไม่ได้ ยามที่พวกมันร้องมี๊ๆ เหมือนจะออดอ้อน
เอาใจ พลังพาตัวนุ่มๆ เข้ามาใช้ชุกตรงขาเขาอย่างต้องการหาที่พักพิง

ฝนเริ่มโปรยเม็ดหนาขึ้นจนร่มไม้ใหญ่ก็ดูจะปกป้องเจ้าของเสื้อเช็ดสีฟ้า
อมเทาไว้ไม่ได้ ทิพกฤตาเห็นฝ่ายนั้นเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีหม่น มือใหญ่
ยกขึ้นปาดหยดน้ำซึ่งเริ่มจับตัวบนศีรษะได้รูปนั้น เรื่อยลงมาถึงใบหน้าเข้มดู
สะดุดตา แล้ววกกลับขึ้นไปหยุดที่ดวงตาคมคู่หนึ่งอีกครั้ง

มือเรียวยาวยกขึ้นแตะริมฝีปากหนาหนุ่มของตนเพื่อไม่ให้หลุดเสียงอุทาน
ออกมา ก่อนที่หญิงสาวจะสะดุ้งสุดตัว เมื่อจู่ๆ สายตาของฝ่ายนั้นก็เบือนกลับ
มาทางเธอกะทันหัน แม้ภาพเบื้องหน้าจะค่อนข้างเลือนเพราะละอองฝนหนา
ได้ปรายโปรยลงมาเป็นม่านสีขาวบางๆ หากคนแอบมองก็ราวสัมผัสได้ถึงความ
ร้อนแรงกราดกริ้วจากเจ้าของดวงตาคู่นั้น ทิพกฤตาก็ถอยหลังอัตโนมัติ
รีบหันหลังวิ่งจากไปทันที

บางที่...เธออาจเห็นภาพที่เจ้าของไม่เต็มใจให้เห็น

ผู้ชายคนนั้น...ร้องไห้!

"เป็นไงยัยทิพ ทำงานวันแรก"

คำถามธรรมดาสามัญประจำออฟฟิศ หากเมื่อเจ้าตัวเอ่ยอย่างกระแทก
กระทันพร้อมกับการทำหน้าคล้ายกับจะ 'งอน' ชัดกับภาพสาวมาดเคร่งที่มา
พร้อมกับแว่นตากรอบดำทรงกลม ก็ทำเอาคนโดนถามอดอมยิ้มกับจางสปาเก็ตตี้
ตรงหน้าไม่ได้

"ดีใจมากหรือยะที่ได้ทำงานที่นี่ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เสีย"

"ก็...ดีนี่คะ บริษัทใหญ่โต มีแต่คนรุ่นใหม่ไฟแรง บรรยากาศคึกคัก
แอดที่ฟดีออก"

"ฮึ บรรยากาศตึกตัก หรือมีหนุ่มๆ คึกๆ กันแน่ะ มาแค่ครึ่งวัน หนุ่มๆ ทั้งแผนกช่วยเทรนงานกันให้วุ่น ไม่พอ ท่านผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศยังตามมาเทศแคร์ด้วย ใช้น้ำที่อะไรด้วยนะ"

ดวงตาคู่โตภายใต้กรอบแว่นสีดำจับจ้องอีกฝ่ายเซมิ่ง ราวกับเจ้าหน้าที่กระทรวงวัฒนธรรมกำลังเพ่งจับผิดเสื้อผ้าที่นักร้องสาววัยทีนใส่ขึ้นแสดงคอนเสิร์ต!

ทิพกฤตาเสมองไปอีกทาง ทำท่าเหมือนสนใจเจ้าโต๊ะอาหารสี่เหลี่ยมจัตุรัส สีลูกเซอริ่สุกที่ยังวางอยู่บนกานา พลังลอบฟ่อนลมหายใจอย่างแนบเนียน

ทำไมจะไม่รู้ว่าพี่ปาลินอารมณ์ไม่แจ่มนักที่เธอตัดสินใจเลือกทำงานที่นั่น ทั้งที่ฝ่ายนั้นย้ายกันยก้าหนาให้เธอเลือกก็บริษัทหนึ่งซึ่งตอบรับเธอเข้าทำงานในเวลาเดียวกัน ญาติผู้พี่ห่างๆ ซึ่งเคยอยู่บ้านติดกับเธอเมื่อเจ็ดปีที่แล้วเคยเจ้ากี้เจ้าการยังไง ปาลิน เลขาฯ กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ในวันนั้นก็ยังคงเป็นจอมบงการอยู่เหมือนเดิม

ผิดแต่ว่า...ในวันนี้ นาที่นี้ ทิพกฤตาผู้เคยเป็นน้องน้อยเรียบร้อย เกิดถือตาลีไม่เชื่อฟังคำแนะนำเสียแล้ว

"ที่นี้นะ อะ! ไรๆ ก็คืออยู่หอ ระบบเยี่ยม ทีมเวิร์คเลิศ คุณติณณ์ก็ทั้งเก่งทั้งแสนดี แต่เฮ้อ...เสียอยู่นิดเดียว ดันมี..."

คนที่กำลังบ่นเบ้าหน้า ก่อนจะปรายตาเหยียดไปทางหนุ่มผิวขาวมาดลำอาจ ผู้เพิ่งเปิดประตูห้องอาหารเข้ามา เจ้าของร่างสูงสมาร์ทที่สุดในงานนี้ยกมือไปทักตัวกวาดตามองรอบๆ อย่างรวดเร็ว ก่อนจะยิ้มกริ่มเมื่อสบตาทิพกฤตา เขารีบสาวเท้ายาวๆ ดิ่งมาหาทันที ระหว่างทางก็กวาดยิ้มกว้างทักทายพนักงานที่รู้จักอย่างเป็นกันเอง

"ได้ไงปาลิน เลี้ยงน้องใหม่ตัดหน้าผม"

เสียงทุ้มนั่นต่อว่าทันทีเมื่อเดินมาถึงโต๊ะสองสาว ด้วยท่าที่เจเนลิ่งคมและแสดงออกถึงความสนิทสนมเสียเนียน ชายหนุ่มก็พาตัวเองนั่งลงระหว่างปาลินและพนักงานใหม่อย่างไม่ขัดเขิน หากขัดตาขัดใจพี่สาวของทิพกฤตานัก

"ตอนนายหน้เข้ามาเมื่อครึ่งปีที่แล้ว ไม่เห็นคุณองศาจะว่าไงนี่คะ" เสียงเย็นเห็นขื่นทันที ก่อนที่อีกฝ่ายจะรีบแก้เสียงรีน

"คุณไม่รู้จะไปปาลิน พวกเรา 'รับ' นายหน้าเป็นการส่วนตัวแบบผู้ชายๆ"
"งั้นฉันก็รับน้องใหม่ยัยทิพอย่าง 'ผู้หญิงๆ' "

มองสองฝ่ายโต้ไปมาราวกับคู่ชิงแกรนด์สแลมรอบตัดเชือกแล้ว
ทิพกตาก็ได้แต่ลอบยิ้ม เพลย์บอยมือขวาของคุณติณณ์ ผู้บริหารหนุ่มไฟแรง
ของไทยแทนที่กรุป บริษัทในเครือของเบสควอลิตี้ ยักษ์ใหญ่ด้านสินค้าอุปโภค
บริโภคของเมืองไทย กับเลขาฯ มาดขริมผู้เกลียดชังหนุ่มๆ เจ้าชู้ก้อรอก้อตึก
เป็นที่สุด

นี่ละมั้ง เหตุผลที่ทำให้ปาลินไม่มีความสุขนักเมื่อทิพกต้าย้ายมาทำงาน
ที่นี่

"น้องทิพเพิ่งเข้ามา มีอะไรก็ถามที่องศาได้นะ"

"แผนกของยัยทิพมีคนอยู่เต็มชั้นแล้วค่ะ ไม่ต้องรบกวนคุณองศาหรอก
เกรงใจ ลำพังสาวๆ ที่อยากให้คุณช่วยก็มีเยอะเสียจนจัดคิวให้ไม่หวาดไม่ไหว
อยู่แล้ว"

เสียงข่มเกมเหน็บของปาลินแย้งทันที ก่อนจะใช้ส้อมจิ้มใส่กรอกเข้าปาก
อย่างไม่ค่อยสavorมรณันท์ที่องศาเข้ามาร่วมแจมอาหารกลางวันด้วย ขณะที่
ฝ่ายโดนแฉวะเพียงไหวไหวล่ออกอาการไม่สนใจ ดูท่าทางเขาจะมีภูมิคุ้มกันปาลิน
อยู่พอสมควร เสียงนุ่มเสนอตัวช่วยน้องใหม่ของบริษัท

"งานที่น้องทิพทำ ผมก็เคยผ่านมาก่อน อีกอย่างถือว่าดูแลแทนเจ้าธรรคไง"

คิดว่าการถือวิสาสะร่วมโต๊ะขององศาทำให้อุณหภูมิตใจปาลินทะยานขึ้น
สูงแล้วเชียว กลับกลายเป็นที่ที่เพิ่งหลุดออกมาจากปากองศาทำให้ปรออาหารมรณ
ท์ที่สาวเธอถึงจุดเดือดทะเลาะเสียยิ่งกว่า ริมฝีปากบางของเลขาฯ คุณติณณ์ยิ่ง
เม้มแน่นจนแทบเป็นเส้นตรง หัวคิ้วก็ขมวดเข้าหากันจนน่ากลัวว่าจะสร้าง
รอยย่นถาวรให้หน้าผากได้ ชนิดใช้ครีมลดริ้วรอยยี่ห้อใดก็ไม่เป็นผล ดวงตาหลัง
กรอบแว่นทอประกายวับ ตวัดขยับมองฝ่ายนั้นอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

ทิพกตาส่ายหน้าน้อยๆ อย่างไม่เข้าใจ เพียงแค่พี่สาวเธอได้ยื่นช้อนั้น...
ธรรค...เจ้านายโดยตรงของเธอซึ่งลาพักร้อนกะทันหัน คนที่เธอน่าจะได้พบ
ได้รู้จักนับแต่วันสัมภาษณ์นั้นแล้ว แต่หญิงสาวก็ยังไม่ได้พบ

ข้อมูลครึ่งเช้าที่ได้มาจากเพื่อนร่วมงาน เซ็งแซ่เป็นเสียงเดียวกันว่าคุณ

ธรรมดาจตุรัสชิม ไม่สูงลิ้งกับใครในที่ทำงานนัก หากเรื่องของงานล้วนๆ ใครๆ ต่างก็ยกนิ้วให้ในความสามารถ แถมยังเข้ากับลูกน้องได้ดี ซึ่งวงเล็บที่ทุกคนไม่ลืมบอกก็คือ...ลูกน้องต้องรู้ขอบเขตงานของตัวเองและไม่ล้ำเส้น

หากเมื่อใครบางคนแห่ 'เรื่องหลังจากงาน' นีลี

ทิพกฤตาเห็นทุกคนยิ้มมีเลศนัยส่งซิกที่เธออ่านไม่ออกให้ว่อนไปมา ก่อนจะพึมพำให้ได้ยินแค่คำว่า 'ไม่เอา อย่าล้ำเส้น อยู่ไปเดี๋ยวกี่รู้เอง'

เวลานั้นเธอก็ได้แต่ถลอกตาไม่เข้าใจ กวาดตามองหาคำตอบจากพี่ๆ หากก็ได้แต่ปริศนาให้ติดตามเองกลับมา

ไม่รู้ตัวลึกลับ ซิก ที่ว่า เป็นเรื่องเดียวกับที่ญาติห่างๆ ของเธอคนนั้นกังวล นักหนา!

"เป็นอย่างไรที่คิดเลย อีตองศาต้องมาจ้อแจ้กับเธอ ยัยทิพ"

ปาลินรวินินทาทันทีที่อาหารมือเที่ยงจบลงโดยมือของเธอเป็นเจ้ามือตามคาด เขาคงอยากเทคแคร์น้องใหม่ขนาดนี้ ถ้าหากเวลาพักเที่ยงไม่ได้มีแค่หนึ่ง ชั่วโมง และลิบนาที่ที่เหลือ ปาลินลากทิพกฤตาหนีเข้าห้องน้ำหญิงชั้นล่างแทน

"พี่องศา ก็แค้นสารเด็กใหม่ นะคะ" ได้ยินญาติสาวหน้าตาสวยใสแก่ให้ อีกฝ่าย แถมเรียกพี่เรียกพี่อย่างให้ความสนิทสนม ปาลินก็ฮึดฮัด ปรายตามอง ด้วยสายตาชัดใจ

อย่า 'ใสซื่อ' นักเลยน้องสาวฉัน!

"เขาไม่ได้ส่งสารเธอคนเดียวสิยะ สาวๆ เป็นลึบกูรูรออยู่ในลิสต์ ขอบอกไว้ แต่อีตานั้นหน้ายังไม่เท่าไรหรอก หว่านเสน่ห์เรียกเรตติ้งไปยั้งนั่นแหละ แต่ที่ซีเรียสกว่านะ คืออีตาเจ้านายของเธอโดยตรง"

"คุณธรรคเธอคะ เห็นพี่ๆ ที่แผนกซมกันทั้งนั้นที่ว่าทำงานเก่ง"

ปาลินทำท่าชนลูกชนพอง ก่อนส่งสายตาประณามให้น้องสาวที่ทำตาโตแป๋วแหวไม่เข้าใจ เลขาฯ สาวเหลียวมองซ้ายขวาเล็กน้อยทั้งที่แทบไม่จำเป็น โดยปกติแล้วพนักงานในนี้ไม่ค่อยได้ใช้บริการห้องน้ำตรงนี้นัก ต่างตรงไปห้องน้ำใกล้แผนกของตนเพื่อความสะดวกมากกว่า หากนี่คือปาลินผู้รอบคอบไปหมดทุกเรื่อง ต้องตรวจตราจนแน่ใจว่าไม่มีใครผ่านมาจริงๆ จึงจะกระซิบ

เล่าเสียงเคียด

"เรื่องงานเก่งจริงไม่เถียง แถมขยันด้วย ร้อยวันพันปีแทบจะไม่ลาหยุดกับเขาหรอก แต่...หลังเลิกงานนี่สิ"

"ทำไมคะ!" หญิงสาวตาโตถามเสียงตื้นตันรัวเร็วแทรกขึ้นมา "หลังเลิกงานเจ้านายทิพต้องไปส่งพิชชาหรือไง?"

ปาลินชัดเผียะเข้าที่แขนเมื่อเจอमुกหน้าตายของสาวหน้าใส ซึ่งยังทำตาแป๋วเสริมต่ออย่างไม่รู้รู้หนาว (และไม่รู้เจ็บ)

"คุณติณณ์คงไม่มีนโยบายให้พนักงานรับจ๊อบข้างนอก แยกแล้ว! งานล้างถ้วยโถติมที่สวนเซนส์ของทิพโดนแบนแน่ๆ"

"บ้าแล้ว! ยัยทิพ! เดี่ยวนี้ 'ตลกคาเฟ่' ก็เป็นเหรอยะ" ดุ๊กฝ้ายที่ซักใบให้เรือเสียดลมทำตาแป๋วใสชื่อราวกับจะยั่วล้ออีกต่างหาก ปาลินก็นิ่งเงียบไปเสี้ยวนาที่เพื่อรวบรวมข้อมูล นี่คือนี่ที่เธออยากเตือนน้องสาวตรงหน้าตั้งแต่รู้ผลว่าทิพกฤตาได้ทำงานที่ไทแทนที่กรู๊ป จริงอยู่...แวบแรกเมื่อรู้ข่าว เธออดตีใจไม่ได้ที่ญาติห่างๆ ซึ่งเคยสนิทสนมกันพอควรจะมาทำงานที่เดียวกัน คงมีเวลาพบเจอพูดคุยกันมากขึ้น หลังจากครอบครัวทั้งสองฝ่ายแยกย้ายห่างจากกันไปเมื่อหลายปีก่อน

ทว่าใจหนึ่งที่ระแวงแคลงใจ 'ใครบางคน' อยู่แล้ว ได้ส่งเสียงเตือนภัยดังสนั่นเสียก่อน

ตายจริง! ยัยทิพต้องทำงานกับพรรคนี้ ไม่ได้การแล้วมั้งน้องสาวฉัน!

ปาลินถึงได้พยายามซักแม่น้ำท่วมฟ้าเมืองไทย โน้มน้ำใจให้ทิพกฤตาตอบตกลงทำงานกับอีกบริษัทแทน นึกว่าน้องสาวซึ่งเคยหัวอ่อนจะยินยอมเชื่อฟังคำแนะนำของเธอแต่โดยดี ที่ไหนได้...ทิพกฤตาเซอร์ไพรส์เธอด้วยการตอบตกลงทำงานที่นี้ ไม่กระโตกกระตากให้เธอรู้สักนิด และเพิ่งโทรศัพท์มาบอกเมื่อเช้านี้เอง!

"เจ้านายเธออยู่ออฟฟิศเงียบๆ ไม่ยุ่งกับใครก็จริง แต่หลังเลิกงานล่ะทิพเอ๊ย คาสโนว่าตัวเอ้เลย"

ทิพกฤตายังคงคิ้วขมวดเมื่อฟังเหตุผลซึ่งหลุดออกจากปากปาลินได้ในที่สุด

"ก็...แล้วไงล่ะคะ"

"แล้วไง ถามมาได้! ฉันก็กลัวเธอจะ 'เสร็จ' เขาณะลิยะ นายคนนี่ยิ่งขึ้น ชื่อลือชาว่าเป็นตัวอันตรายสำหรับผู้หญิงอยู่"

คราวนี้หญิงสาวตาโตแทบอ้าปากค้าง พี่ปาลินคิดไปถึงไหนนี่ ต่างฝ่ายต่างยังไม่เคยพบเคยเจอกันแท้ๆ พี่สาวเธอกลับเขียนบทสาวน้อยโน่นนะไม่ทันโลกรอให้เธอแสดงเสียแล้ว!

"โถ พี่ปลาขา ที่ไม่ยอมให้ทิพทำงานที่นี่เพราะกลัว เออ คุณบรรณเสร็จทิพ เอ๊ย! กลัวทิพหลงเสน่ห์เจ้านายเธอคะ แค่นี้เองเธอ โห...ถ้าเด็ดกับแม่รู้เข้า..."

หญิงสาวกล่าวไม่จบประโยค เพราะมัวแต่หัวเราะคิกคักอย่างขบขัน เสียเต็มประดา ก่อนจะบังคับให้เสียงหัวเราะหยุดลงอย่างยากเย็นเมื่อเห็นสีหน้าขึงขังของปาลิน

"ไม่ต้องมาหัวเราะยัยทิพ เตือนไว้เลยนะ นายบรรณนะ คัตรูของผู้หญิงดีๆ ซัดๆ รู้ไหมนายคนนี่นะใจร้ายใจดำที่สุด เวลาเมื่อใครก็โละทิ้งไม่ไยดี ทำทางไสๆ ชื่อๆ อย่างเธอ ไม่ทันเกมหมอนั้นหรือ"

"พี่ปลาพูดอย่างกับรู้จักเจ้านายทิพตั้งนั้นแหละ ถามจริง พี่ปลาคงไม่ใช่หนึ่งใน..."

"ไม่มีวันยะ!" ฝ่ายที่โดนสงสัยตอบปฏิเสธทันควัน ก่อนจะเล่าต่อด้วยท่าทางกระพืดกระพืด

"นายนั้นเคยเป็นแฟนกับยัยจำ เพื่อนสนิทฉัน ทั้งที่ใครต่อใครก็เตือนด้วยความเป็นห่วงแล้วแท้ๆ แต่จำก็ไม่ยอมฟัง ฮี แรกๆ ก็รักกันหวานจ๋อยดีอยู่หรือก จนเพื่อนๆ แทบจะล้าล้นน้ำตาตามไปด้วย แล้วไงล่ะ คบกันไปสักพักพอเมื่อ หมอนั้นก็ออกกลายขอลูกเล็กดื้อๆ หันไปควงใครก็ให้เอิกเกริกจนคนเค้าเม้าท์ขำมหาลัย เลือดเย็นที่สุด ยัยจำร้องให้คร่ำครวญไม่เป็นผู้เป็นคน หมอนั้นก็ไปขายตามองสัณนิต พูดแล้วยังแค้นชะมัด เพื่อนเราก็หลงรักมันเสีย หัวปักหัวปำ หูดหวิดเกือบหมดอนาคต"

"แล้วตกลงเพื่อนพี่เป็นยังไงคะ"

เสียงถอนหายใจพิศพาตอย่างแค้นเคืองดังขึ้น ก่อนที่เสียงขุ่นของ

พี่สาวจะเฉลยคำตอบ

"หลังจากนั้นก็มีชายหนุ่มแสนดีที่เข้ามาช่วยตามหัวใจนะสิ พี่ณพแอบหลงรักจำมาตั้งนาน แต่เพื่อนเราดันตาบอดมองไม่เห็น มัวหลงใหลได้ปลื้มไอ้เพลย์บอยเฮงชวายนั่นอยู่ได้ หลังจากเรียนจบเจ้าหล่อนก็แต่งงานย้ายไปอยู่แคนาดากับพี่ณพ ได้ยินว่าตอนนี้มีลูกสองคนแล้ว ครบครันอบอุ่นสุขสันต์จนน่าอิจฉา เฮ้อ! เกือบไปแล้ว ชีวิตเกือบพังเพราะไอ้คนเลวๆ นั้นแล้วเชียว"

ท้ายประโยค คำที่ใช้สรรพนามที่เอ่ยถึงร้อนแรงตามตึกความชิงชัง

"ฉันล่ะสาปส่งไอ้ผู้ชายพรรค์นั้น ไม่คิดว่าจะช่วยต้องมาเจอมาเจออีกที่นี้ คุณติณณ์ก็ดันโปรดนายนั้นเสียด้วย ไหนจะอีตาคาสโนว์องศาเพื่อนซี้ของเขาอีก โอ้ย! ทิพ ลากออกเถอะ เพิ่งเรียนจบมาใหม่ๆ อยู่บ้านนอนเล่นสักสองสามเดือน หรือไปเรียนต่อเมืองนอกไม่ดีกว่าเธอ"

"พี่ปลา..." ทิพกอดตาหุดเสียงยาวกึ่งซาบซึ้งในความหวังดีกึ่งอ่อนใจ "จะรู้ได้ไงคงว่าบริษัทอื่นไม่มีผู้ชายแบบนี้ได้อยู่ ทิพก็ไม่ใช้เด็กๆ แล้วด้วย อย่าให้พูดเลย เด็กสิบเอ็ดสิบสองปีสมัยนี้ยังรู้อะไรถึงไหนต่อถึงไหน ทิพไม่ได้อ่อนโลกอย่างนั้นเสียหน่อย อีกอย่าง ทิพยังไม่เคยเจอเขาเลย อะอะไร? อาจไม่เป็นอย่างที่พี่ปลากล่าวก็ได้ คุณธรรมชาติคงไม่สนใจเด็กกะโปโลอย่างทิพหรอก"

ปาลินหนึ่งไปเมื่อฟังเหตุผลยาวๆ ของญาติสาว ความที่ไม่ค่อยได้เจอทิพกอดตาในช่วงหลายปีหลัง ทำให้ภาพสาวน้อยตรงหน้าซึ่งยังสลักในความทรงจำก็คือเด็กสาวน่ารัก อ่อนโยน มองโลกในแง่ดี หั้วหัวอ่อนเชื่อฟังเธอทุกอย่าง และก็พลอตัดสินไปอย่างนั้นอีกครั้งเมื่อเจอกันคราวนี้ นั่นสินะ สาวสวยตรงหน้าไม่ใช่เด็กสาววัยรุ่นไม่ประสาโลกอีกต่อไปแล้วนี่

แต่ที่นั่นละ อคติในใจที่มีต่อหัวหน้างานของทิพกอดตา ยังคงเกาะแน่นไม่จางหายไปตามกาลเวลา ยิ่งข่าวคราวหนาหูลือว่าพฤติกรรมของธรรมชาติไม่ต่างจากในอดีตสักนิด ยิ่งทำให้ตึกความชิงชังทะยานปรี๊ดขึ้นไปอีก อตริฐีลึกลับเป็นหน้าที่ซึ่งไม่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญไม่ได้ว่า ต้องกันให้สาวน้อยตรงหน้า...คนที่เธอรักและหวังดี...รอดพ้นจากเงื้อมมือเพลย์บอยอย่างนั้นให้ได้ ไม่มีทางให้ข้าราชการ เพื่อนของเธอที่เคยพลาดพลั้งเจ็บเจียนตายมาแล้วเด็ดขาด!

"อย่าทำหน้าที่เครียดเลยคะพี่ปลา ไม่มีอะไรน่ากลัวอย่างที่พี่คิดหรอก"

ทิพกฤตาคลี่ยิ้มสดชื่นระบายทั่วหน้า หวังให้อีกฝ่ายสบายใจ ขณะที่สองมือก็บีบแขนพี่สาวเบาๆ อย่างปลุกปลอบ ปาลินเงยบึ้งไปอืดใจก่อนเอ่ยขอรับรองด้วยน้ำเสียงไม่คลายความกังวล

"สัญญาะทิพ อย่าข้องเกี่ยวกับนายธรรคเกินความจำเป็น เกินความสัมพันธ์เจ้านายกับลูกน้อง รวมทั้งอิตาองศาด้วย เปลืองตัวเปล่าๆ นี่ถ้าไม่ใช่ทิพ ไม่ใช่ญาติกันก็ไม่อยากยุ่งด้วยหรอก แต่ถ้าไม่เตือน ทั้งที่เคยเห็นมาแล้วว่าเพื่อนเราเจ็บช้ำแทบตายขนาดไหน หากเกิดอะไรขึ้นตอนหลัง ฉันคงมองหน้าแต่ดีกับแม่เธอไม่ได้แน่ๆ"

ทิพกฤตาสลัดยิ้มมองนาฬิกาข้อมือของตนแทนคำตอบ และปาลินก็เข้าใจอาการผงกศีรษะลงเล็กน้อยนั้นว่าเป็นการรับคำ พอใจกับคำตอบแล้ว เลขาฯ คนเก่งก็รีบชวนน้องสาวกลับไปทำงาน

พนักงานใหม่สลัดยิ้มเจื่อนๆ ให้เงาในกระจกที่สะท้อนภาพหญิงสาวตาโตแป๋ว แก้มเนียนใสสีชมพูจาง ก่อนจะรีบสาวเท้าก้าวเดินตามพี่สาวออกจากห้องนิรโทษ เอ๊ย! ห้องน้ำไป เมื่อเข็มยาวหยุดอยู่ที่เลขสองบ่งบอกว่าเลยเวลางานมาแล้วสิบนาที

กระนั้นก็แสนแน่ใจว่า บนหน้าผากของเธอที่สะท้อนบนกระจกเมื่อครู่ ไม่มีคำไหนสะกดขึ้นมาทั้งนั้น ไม่ว่าจะ 'ชื่อ' หรือ 'บื้อ'

ช่างเถอะนำทิพกฤตา เสียงเบาๆ ปลอบตัวเอง ในเมื่อเป็นความหวังดีจากใจของญาติผู้พี่ ถึงแม้จะดูตื่นตมเกินเหตุไปสักหน่อยก็เถอะ เธอก็ควรเลือกที่จะนิ่งเงียบ ไม่ขัดดอกซัดใจฝ่ายนั้นด้วยการแย่งอะไรๆ ซึ่งยุบยิบคาใจมากไปกว่านี้ น่าจะปลอดภัยกับสวัสดิภาพหูของเธอมากกว่าไม่ใช่หรือ

หญิงสาวทอดจังหวะเดินช้าลงเมื่อเหลียวกลับไปมองภาพสวนเมื่อเช้า... ไม่มีแล้วทั้งเจ้าเหมียวและผู้ชายคนนั้น...

ความที่ส่ายไปร่วมสิบนาทีและกำลังจะเข้าหน้าที่ที่สิบเอ็ดต่อรุ่งอรุณ ทำให้ทิพกฤตาก็คิดจะเลียบเคียงถามปาลินที่เร่งฝีเท้าเดินนำไปหลายก้าวถึงเจ้าเหมียวและผู้ชายคนนั้น สรุปรเอาเองในเวลาไม่กี่วินาทีว่า คงเป็นหนุ่มทำงานแถวนี้แหละ บริเวรนี้รายรอบไปด้วยอาคารน้อยใหญ่จำนวนไม่น้อย เยื้องๆ กับตึกไทเทานที่กรุ๊ปก็มีสำนักงานกลางเก่ากลางใหม่อยู่ฝั่งตรงข้าม ตรงถนน